

**Brev från Selma
Lagerlöf till
Valborg Olander:
1933-1934 : Ep. L
45 - 84**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

Tag med! Slutet fattas

Märbacka, Söndre 16. 8. 1934,

Min käraste vän,

Y går för en minna gäster och vara,
som jag hoppas och tror ganska
belätna med de 14 dagarna, som
de varit här. Janne och Elise ha
 varit krya och språkramma, det
menar jag verkligen även om
den senare, men Gerda förefal-
ler bräcklig. Hon var alldeles
utan färg i ansiktet, då hon kom.
Hon blev litet bättre, men icke
mycket. Det är nog hennes hjärta,

som strejkar. Hon tog digitalis,
och hon lät mig få med ad hennes
piller, som varo mycket sköna och
lugnande.

Så snart som bilen kommit till-
baka från Kil, gjorde jag mig i ord-
ning och for till Sunnerbo, där gae-
la fru pastorskone Lagerlöf skulle
begravas på eftermiddagen. Det var
ju på sitt sätt märkvärdigt, fem söner
och tre döttrar försauklade ackring-
graven och dessutom tre sonhustrar och
två mäggar. Endast ett barnbarn var
närvarande, men hade de varit med,
hade det nog varit ett par bänkar fulla.
Gamle pastorn var ju också med, han
var 81 år och hade nog hellre behöft

att få vila än frun. De bleo mycket
glada över att jag kom och varo syn-
nerligen vänliga. Vid gravens och i
kyrkan var det många som grät, män-
ga socknebar varo närvarande, som de
fjärlar. Efteråt bjöd sarghuset på kaffe
i ett skolhus, det varade utmärkt, och
vi människor är ju så skröpliga, det
rädde en nästan glad slänning, då de
upplivande dropparna föll göra sine verk.
Jag är riktigt glad, att jag tog mig för
att fara dit. —

Skjnu till annat. Det kom ett brev till
hit från dig, samt i sista brevet från
dig. Jag bilägger det, som det kom,
jag undrar hur det hänger samman.
Faschneger hade skickat mig en an-

måttan, som jag tackade för, och jag har skickat dig ett diktat svar.

Så skall jag tala om att Lucien Maury har varit här i sällskap med sin fru. Han kan ju svenska, utmärkt, men som fru icke förstod språket, så talade vi svenska hela tiden. De voro så snälla och märkliga, att det gick ovanligt bra. Jag talade med honom om Perriu, och han lovade mig att försöka skaffa reda i sakerna och sedan skriva till mig. Detta tycker jag var bra. Anna Oom har skickat ett urklipp i en svensk tidning, där en